

Senbenbiz Ve Doğa

– Ömer Faruk · 20 Ocak 2012

Bir çığlık koparıyorum bağrımdan, yankısı bile ürpertici. Bir ateş yanıyor içimde, külü bile kavurucu. İlâhlar göklerde ve yerlerde vuruşurken aşk için, insanlar toprağa gömülüyordu, bilmem niçin? Sapanının çatalından fırlatıyor taşını bir çocuk, sanıyor ki güneşi vuracak; bir sarhoş masaya kinle yumruğunu indiriyor sanki dünya yıkılacak.

Göz göz olmuş bulutlar, bakıyorlar alayla; yırtınsan da paralansan da ey insanoğlu, ölüm sırayla! Geçmiş bir anı geri getirmek mümkün olsaydı parayla, verirdik servetlerimizi minnet ve ricayla.

Seni yüceltmek için gayret sarf etmedim, alçaklığım ondandır biliyorum. Kökte aynıydık hepimiz, ortak olmalıydı her şeyimiz. Paylaşmalıydık güzellikleri, malı-mülkü, acıyı ve neşeyi.

Duraklar bitince anladım sana ettiklerimi, al işte şimdi veriyorum sana vermediklerimi. Dargınsın, kırgınsın, biraz da ezik; bunu biliyorum. Çevirme yüzünü benden iki paralık şeyler için. Bak, artık sıram geldi, bu dünyadan ben de gidiyorum.

Bereketli ovaları, susuz çölleri, ağaçları, otları yağmur olup ıslatan benim; ciğerlerindeki hava, damarlarındaki kan; bir doğup bir batan güneş, yine benim. Kanun benim, düzen benim. Doğa da benim. Ve her şey ben olduğum kadar aynı zamanda da her şey sensin. Sonsuz büyük ve sonsuz küçük madde biziz, evrenin özü de esası da biziz. Biz hem bütünüz hem de bütünün parçaları...

Bak bir yıldız sönüyor gök yüzünde, bana ne diyebilir misin? Bak bir böcek ölüyor bir köşede, başını çevirebilir misin? Bak bir çiçek daha soluyor bir vazoda, hayat verebilir misin?

Artık biliyorum, ben yanmadım o yaktı beni, hicran ateşi sadece yaktı beni. Hıçkırık düğüm düğüm boğazımda, hüsrân mahvetti beni. Hep karanlığa düğüm attım düğüm üstüne, söyleşim nedense hep ölüm üstüne.

Rüyalar gördüm, uyandım, uyudum. İnsanlar yıkılmıştı birbirinin üstüne. Yapraklar hâlâ direniyorlardı rüzgarlara; oysa kökler çoktan terk etmişlerdi yerlerini. Galiba evrendeki kaos mutlak düzen sağlanıncaya kadar sürecek...